

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Karla Kosteckého v právní věci žalobce **A. s.r.o.**, se sídlem XX, zastoupeného JUDr. Bohumilem Růnou, advokátem se sídlem HRABA & CONSORTES, v.o.s., Kamlerova 795, 251 01 Říčany u Prahy, proti žalovanému **Ministerstvu ze zemědělství**, se sídlem Těšnov 13, 117 05, Praha 1, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2012, č. j. 56053/2012-MZE-15111,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 22. 5. 2012, č. j. 56053/2012-MZE-15111, s e z r u š u j e p r o v a d y ř í z e n í a v ě c s e v r a c í k d a l š í m u ř í z e n í ž a l o v a n é m u.**
- II. **Žalovaný j e p o v i n e n n a h r a d i t ž a l o b c i k r u k á m p r á v n í h o z á s t u p c e J U D r . B o h u m i l a R ů n y , a d v o k á t a s e s í d l e m A K H R A B A & C O N S O R T E S v . o . s . , K a m l e r o v a 7 9 5 , 2 5 1 0 1 Ř í č a n y u P r a h y , n á k l a d y ř í z e n í v e v ý š í 1 3 7 1 7 K č , v e l h ŭ t ě 1 5 d n ů o d p r á v n í m o c i t o h o t o r o z s u d k u .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 23. 2. 2012, č. j. KULK 10160/2012, tak, že byla změněna výše pokuty z částky 50 000 Kč na částku 20 000 Kč. Pokuta byla žalobci uložena za správní delikt spočívající v nezveřejnění úplné informace o celkovém vyúčtování všech položek výpočtu ceny podle cenových předpisů pro vodné a stočné za kalendářní rok 2010 a nepředání vyúčtování žalovanému v termínu do 30. 6. 2011.

Žalobce namítal, že areálový vodovod a areálová kanalizace není vodovodem a kanalizací pro veřejnou potřebu ve smyslu zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech

a kanalizací pro veřejnou potřebu (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“). Podle žalobce se na jeho pozemcích nenachází a s výjimkou části čistírny odpadních vod žalobce nevlastní žádné vodní dílo, které by mohlo tvořit vodovod a kanalizaci pro veřejnou potřebu, napadenými rozhodnutími byl areálový vodovod a kanalizace nezákonně prohlášeny za veřejné.

Žalobce jednak namítal, že není vlastníkem vodovodu, jak je definován zákonem. Odkázal na smlouvu o převodu nemovitostí ze dne 21. 2. 2008, jejímž prostřednictvím nabyt od správce konkursní podstaty společnosti Likanavata s.r.o. na úseku dodávky vody pouze přípojku. Rovněž smlouva se společností XX o dodávce vody charakterizuje stavbu nebo pozemek jako připojené přípojkou na vodovod. Na základě této smlouvy žalobce platí věcně usměrňovanou cenu vody, nikoli cenu za vodu předanou, která je podstatně nižší. Postavení žalobce je nutno řešit podle § 3a zákona o vodovodech a kanalizacích. Z uvedených smluv žalobce dovozuje, že je vlastníkem pouze přípojky vody, která umožňuje odběr vody z vodovodu pro veřejnou potřebu do nemovitostí a není vodním dílem. Žalobce dále poukazoval na to, že na vodovodní či kanalizační přípojky není připojena ani jedna fyzická osoba, průměrná denní produkce dodávané vody třetím subjektům byla v roce 2009 jen 2,68 m³ za den, v roce 2010 3,64 m³ a v roce 2011 4,18 m³ za den. Od žalobce přejímají vodu pouze 2 další subjekty a ve skutečnosti jde o společnou vodovodní přípojku, která nemá charakter vodního díla, tedy vodovodu pro veřejnou potřebu. Takové určení je plně v souladu s postupem, který vodohospodářské orgány uplatňovaly v rámci povolování areálových vodovodů, ale i kanalizací, které nebyly vodním dílem a povolovaly je obecné stavební úřady. Proto se povolení ke stavbě areálového vodovodu a kanalizace nezachovalo.

Shodná situace je dle žalobce i u odkanalizování nemovitostí. Žalobce podle kupní smlouvy vlastní přípojky kanalizace splaškové, kanalizace dešťové nacházející se na pozemcích st. p. č. XX, st. p. č. XX a p. č. XX a dále jímky čistírny odpadních vod nacházející se na pozemku p. č. XX, včetně přípojek dešťové a splaškové kanalizace na pozemcích p. č. XX, XX a XX. Z uvedeného je zřejmé, že vlastnictvím žalobce jsou jen přípojky, a to splaškové a dešťové kanalizace. Chybí pozemky st. p. č. 205 a 694/19 a některé další. Žalobce tak vlastní potrubí, které bylo v povolení výstavby čistírny odpadních vod ze dne 5. 8. 1977, č. j. Vod/6174/77-235-Ing.Opl/Sm, charakterizováno jako přípojka a které nebylo postupem podle § 3a odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích přehodnoceno. Dále žalobce upozornil na to, že čistírna odpadních vod není jako celek ve vlastnictví žalobce. Žalovaný nesprávně uvádí informace z vyjádření orgánu hygieny, když označeným rozhodnutím ze dne 5. 8. 1977 byla povolena čistírna odpadních vod, nikoli sítě, které byly povolovány obecným stavebním úřadem a rozhodnutí o nich nejsou k dispozici. Čistírnou odpadních vod je technologické zařízení, na kterém je čištění prováděno a některé související stavby. Není jasné, kdy k rozdělení majetku čistírny odpadních vod došlo, pravděpodobným vlastníkem technologických zařízení je XX. Žalobce tedy není vlastníkem žádného z vodních děl, které by mělo tvořit kanalizaci pro veřejnou potřebu. Provozu čištění odpadních vod z bývalého průmyslového areálu se žalobce ujal proto, aby nedošlo k ekologickému kolapsu, kdy se z tohoto hlediska o areál nikdo nestaral. Provozování se děje na základě povolení k vypouštění, ale ani toto vodoprávní rozhodnutí nehovoří o kanalizaci pro veřejnou potřebu. Žalobce zopakoval, že areálové kanalizace byly vždy povolovány obecným stavebním úřadem, nikoli vodoprávním či vodohospodářským, jako přípojky, nikoli jako vodohospodářská díla. Žalobce nevlastní celou soustavu vodovodních a kanalizačních

přípojek, a tak je nemůže spravovat. V době, kdy žalobce objekt kupoval, na čistírnu odpadních vod přitékalo od třetích osob jen 7,35 m³ za den, byl tedy v dobré víře, že provozovatelem vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu není.

Majetkovou a provozní evidenci takových zařízení za něj vyplnil provozovatel vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu XX., prohlášení bylo vyplněno pod tlakem vodohospodářských orgánů a to chybně, když žalobce při neznalosti věci uvedl, že na kanalizaci i vodovod žalobce jsou napojeni trvale bydlící obyvatelé, což v areálu není možné. Žalobce upozornil na to, že vodoprávní orgány několikrát žádal o sdělení, zda některé části areálu byly re kolaudovány na vodní díla, odpověď nedostal, na místo toho bylo zahájenou sankční řízení. Pře kvalifikace na vodovod a kanalizaci pro veřejnou potřebu přes výzvu ze strany žalobce neproběhla. Žalovaný ve svém rozhodnutí na řadu argumentů žalobce nereagoval, jednalo se o argumenty týkající se stavebního určení objektů, využívané kapacity, ale i toho, že předchozí vlastník objektů Likanavata, s.r.o. vlastníkem a provozovatelem vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu nebyl.

Z uvedených důvodů je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí prvostupňového a požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v odůvodnění obou napadených rozhodnutí byly námítky žalobce řádně vypořádány. Vlastnictví i provozování vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu žalobcem a současně absence vyúčtování vyplynula z údajů pro majetkovou evidenci a provozní evidenci vybraných údajů. Předáním vybraných údajů majetkové evidence se žalobce přihlásil k vlastnictví vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu. Správní orgány vycházely z toho, že je-li na vodovod pro veřejnou potřebu připojen jakýkoliv vodovod, a to i jiného vlastníka, který sám o sobě nesplňuje kvantitativní vymezení vodovodu pro veřejnou potřebu dle § 1 odst. 3 a 4 zákona o vodovodech a kanalizacích, stává se vodovodem pro veřejnou potřebu, a to i v případě, že na něj nebude připojen žádný odběratel, což platí i pro vymezení kanalizace pro veřejnou potřebu. V takových případech není dotčeno užití § 1 odst. 3, příp. odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích, řešící kvantitativní vymezení vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu. Odběrné místo, ze kterého žalobce odebírá pitnou vodu od XX. je umístěno před vodovodními přípojkami ostatních odběratelů XX., j.t. a případně XXn. Ačkoli ze smlouvy o dodávce pitné vody s XX. plyne, že žalobce platí cenu za vodu pro odběratele, z této smlouvy ani z jiných dokladů není zřejmé, zda DIAMO, s.p. uvedl svůj souhlas s následnou redistribucí vody pro subjekty XX., J.T. a případně XXa zda od celkové ceny vody žalobce odčítá spotřebu vody těchto ostatních odběratelů. V případě, že by se prokázalo, že byl dán souhlas s redistribucí vody nebo by ostatní subjekty platily přímo XX. a majetkovou evidenci na vodovod pro veřejnou potřebu předalo XX., řešilo by se postavení žalobce ve vazbě na § 3a zákona o vodovodech a kanalizacích a článku II. odstavce 1 přechodných ustanovení, který umožňuje realizovat likvidaci dosavadního způsobu do 31. 12. 2015. K otázce kanalizace žalovaný uvedl, že není rozhodné, jak jsou tyto stavby popsány v kupních smlouvách a jiné korespondenci, ale jak byly povoleny v rámci vydaného stavebního povolení. Přitom bylo krajským úřadem vycházeno ze stavebního povolení ze dne 5. 8. 1977, ve kterém v části závazného posudku

hlavního hygienika ČSR bylo hovořeno o objektu splaškové kanalizace, hlavním sběrači splaškových vod, přičemž hlavní sběrač byl zaústěn do biologické čistírny. Naproti tomu žalobce poukazuje na jinou část odůvodnění rozhodnutí, v němž je táž stavba charakterizovaná jako kanalizační přípojka dimenzovaná i pro připojení dalších objektů výrobní základny. Žalovaný uvedl, že stavba „Výrobní základna XX (pozn. soudu Základna rozvoje uranového průmyslu n.p. XX) XX, inženýrské sítě“ byla povolena příslušným vodoprávním úřadem jako stavba vodních děl podle tehdejší terminologie vodohospodářských děl dle § 9 a § 38 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, a bylo zřejmé, že stavby byly zařazeny mezi vodní díla. Absence povolení k provozování vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu nezprošťuje žádného vlastníka vodovodů a kanalizací povinností daných mu ustanovením zákona. Žalobce disponuje platným povolením k vypouštění odpadních vod, přičemž účtuje stočné od ostatních subjektů v areálu. Není tak pochyb o statutu kanalizace pro veřejnou potřebu. Uvádí-li žalobce, že formulář o majetkové a provozní evidenci byl na doporučení pracovníce krajského úřadu vyplněn pracovnící ze společnosti XX., jedná se o rozpor se skutečností. Z ničeho neplyne, že by uvedená evidence byla vyplněná bez vědomí žalobce, případná nekompletnost či nesprávnost předaných údajů jdou pouze k tíži žalobce jako vlastníka dotčeného vodovodu a kanalizace. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby v celém rozsahu.

III. Replika

Na písemné vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž uvedl, že právní názor správních orgánů o nemožnosti užití úpravy § 1 odst. 3, příp. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích nemá žádnou oporu v právních předpisech. Areálová kanalizace (přípojka) není na žádnou jinou napojena, a tak na ni nelze argumenty žalovaného stáhnout. Žalobce konstatoval, že společnosti XX ani XX. nedodává pitnou vodu, společnost má vlastní smlouvu na dodávku vody, XX vybírá vodné přímo od této společnosti bez zprostředkování žalobcem. I když ve smlouvě o dodávce pitné vody mezi žalobcem a XX nejsou uvedeny žádné další subjekty, kterým je možno vodu dodávat, jsou tam uvedeny nemovitosti, které jim patří a ve kterých podnikají a které nikdy žalobci nepatřily. Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, co žalovaný uvedl k rozhodnutí ze dne 5. 8. 1977. Upozornil na to, že o kanalizačním sběrači a lapolu (který již neexistuje) hovořila jen hygienická služba, nikoli vodohospodářský orgán, ten hovořil o přípojce. Dokladem o tom, že nejde o vodní dílo jak u vodovodu, tak kanalizace, je to, že chybí doklad o tom, že by tak bylo rozhodnuto. Citované rozhodnutí ze dne 5. 8. 1977 povoluje pouze čistírnu odpadních vod, nikoli výstavbu areálové ani žádné jiné kanalizace.

IV. Zjištění ze správního spisu

Ve věci není sporu o tom, že žalobce je na základě Smlouvy kupní o převodu nemovitostí uzavřené dne 21. 2. 2008 s Ing. P.k., jako správcem konkurzní podstaty úpadce Likanavata, s.r.o., vlastníkem pozemku st.p. č. 159 a č. 206 a nemovitostí na nich, pozemku p. č. 694/7 a vedlejších staveb na tomto pozemku stojících, a to se vším příslušenstvím a součástmi, tj. včetně inženýrských staveb a venkovních úprav, tzn. mimo jiné včetně přípojky vody, kanalizace splaškové, kanalizace dešťové na pozemcích st. p. č. XX, XX a p. č. XX a dále jímky čistírny odpadních vod na pozemku p. č. XX včetně přípojek dešťové a splaškové kanalizace na pozemcích p. č. XX, XX a XX.

Podle kupní smlouvy o dodávce pitné vody uzavřené s XX. jako vlastníkem a provozovatelem vodovodu ze dne 21. 2. 2008 je žalobci dodávána pitná voda z vodovodní sítě, když žalobce je ve smlouvě označen jako kupující s adresou stavby nebo pozemku připojené přípojkou na vodovod, zapsané v k. ú. Noviny pod Ralskem na st. p. č. XX, XX, XX (*pozn. soudu* ve vlastnictví XX), XX, XX, XX (*pozn. soudu* ve vlastnictví J.T.), XX část a pozemek p. č. XX. Jako odběrné místo je určena vodoměrná šachta před XX s tím, že vodoměr je umístěn v šachtě před areálem XX.

V protokolu o ústním jednání konaném dne 24. 3. 2011 v areálu žalobce ve věci provozování vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu plyne, že žalobce se bránil tomu, že by byl vlastníkem čistírny odpadních vod a kanalizace, uváděl, že ji jen provozuje a že není ani vlastníkem veřejného vodovodu. Bylo konstatováno, že XX doložilo kopii stavebního povolení a kolaudace vodovodu a kanalizace a smlouvu o dodávce pitné vody uzavřenou pouze se žalobcem. Při jednání bylo konstatováno, že žalobce neplní povinnosti podle zákona o vodovodech a kanalizacích a nemá oprávnění k provozování vodovodu a kanalizace. Při místním šetření byl předložen doklad o předání majetkové a provozní evidence za rok 2010 ze dne 24. 2. 2011, kterou vyplnil žalobce jako vlastník vodovodu a kanalizace pro veřejnou spotřebu.

V přípisě ze dne 20. 6. 2011 XX sdělovalo, že vodohospodářská infrastruktura v areálu XX, a to vodovodní síť, dešťová a splašková kanalizace a čistírna odpadních vod byla vybudována a uvedena do provozu pro areál XX, na základě stavebního povolení SČ KNV Ústí nad Labem ze dne 5. 8. 1977 a kolaudačního rozhodnutí ze dne 17. 7. 1981, a že ZRUP byl na počátku 90. let po částech postupně privatizován. Nabyvatelem areálu včetně vodohospodářské struktury byl LUHOV a.s., dalšími známými vlastníky a provozovateli zařízení byly společnosti Prokon, Likanavata, s.r.o. a nyní i žalobce. XX byl vždy pouze dodavatel pitné vody do areálu X, nyní žalobce, kdy v současné době má uzavřenou se žalobcem smlouvu na dodávku pitné vody, jedná se o předávací místo ve vodoměrné šachtě před areálem. Za další distribuci pitné vody po průmyslovém areálu XX je odpovědný žalobce. Za odvádění srážkových vod a vyčištění odpadních vod do jižní části vnějšího drenážního příkopu odkaliště do luční strouhy firmě XX neplatí. Dešťovou kanalizaci má žalobce dle údajů získaných v minulosti zaslepenou. Dále bylo konstatováno, že dne 31. 3. 2011 žalobce požádal o souhlas s dodáváním pitné vody firmám XX, souhlas vydán nebyl.

Ve spise je založen přípis žalovaného adresovaný krajskému úřadu ze dne 27. 7. 2011, podle kterého je žalobce vlastníkem vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu, a to dle majetkové evidence.

Řízení o uložení sankce pro porušení povinnosti vlastníka vodovodu a kanalizace dle § 36 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích bylo krajským úřadem zahájeno z podnětu žalovaného ze dne 8. 12. 2011, v němž byl krajský úřad upozorněn na spáchání správního deliktu žalobcem.

Krajský úřad vyzval žalobce k prokázání toho, zda povinnost dle cit. ustanovení splnil. Žalobce se bránil tomu, že by byl vlastníkem vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu, když uplatnil shodné argumenty jako v žalobě.

Rozhodnutím ze dne 23. 2. 2012 krajský úřad žalobci uložil dle § 33 odst. 2 písm. d) a odst. 9 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích pokutu 50 000 Kč za nezveřejnění úplné informace o celkovém vyúčtování všech položek výpočtu ceny podle cenových předpisů pro vodné a stočné za kalendářní rok 2010 a nepředání vyúčtování ministerstvu zemědělství do 30. 6. 2010, když tímto jednáním byla žalobcem porušena povinnost podle § 35 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích. Zároveň byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění svého rozhodnutí krajský úřad konstatoval, že při ústním jednání dne 24. 3. 2011 žalobce předložil doklad ze dne 24. 2. 2011 o předání majetkové a provozní evidence za rok 2010, doklad o koupi inženýrských sítí včetně vodovodní přípojky a splaškové kanalizace a jímky čistírny odpadních vod a povolení k nakládání s vodami, povolení k vypouštění odpadních vod z čistírny odpadních vod. Bylo tak prokázáno vlastnictví předmětných vodních děl bývalého podniku XX, jež postupně přešly do vlastnictví společnosti Likanavata, s.r.o. a následně do vlastnictví žalobce. Již tehdy byl žalobce upozorněn na neplnění povinností dle zákona o vodovodech a kanalizacích, přičemž správní delikty přetrvávaly. Krajský úřad vyšel z rozhodnutí o povolení stavby vodních děl v areálu v rámci výstavby „Výrobní základna XX“, kolaudačního rozhodnutí předmětných vodních děl a ze skutečného stavu věci. Část inženýrských sítí bývalého areálu, a to včetně vodovodu, kanalizace a čistírny odpadních vod umístěných na pozemcích p. č. XX, XX, XX, XX v k. ú. XX, přešla do vlastnictví žalobce a jsou nezbytné pro možnost užívání připojených nemovitostí. Vodovod žalobce navazuje na vodovod pro veřejnou potřebu v majetku XX a stal se provozně souvisejícím vodovodem pro veřejnou potřebu ve smyslu zákona, když správní orgán odkázal na výklad č. 46 Ministerstva zemědělství k citovanému zákonu. Obdobně je třeba postupovat i v případě čistírny odpadních vod, která se stane čistírnou pro veřejnou potřebu, pokud se na ni připojí kanalizace pro veřejnou potřebu se dvěma odběrateli mimo žalobce. Krajský úřad také odkázal na přípis Ministerstva zemědělství ze dne 27. 7. 2011, když v přiložené situaci byl vodovod na pozemku p. č. XX7 a kanalizace na pozemcích p. č. XX, XX, XX, XX, XX, XX3 v k. ú. XX jednoznačně označena jako vodovod a kanalizace pro veřejnou potřebu, když se jedná o názor ústředního správního orgánu, kterým je krajský úřad vázán. Na vodovod žalobce jsou napojeni další odběratelé (firma XX, XX, J.T.), což žalobce nepopírá a na čistírnu provozovanou žalobcem je připojena kanalizace s dalšími třemi přípojkami producentů odpadních vod. Předmětný vodovod a kanalizace zakončená čistírnou odpadních vod se stala vodovodem a kanalizací pro veřejnou potřebu nabytím účinnosti zákona, tj. 1. 1. 2002, a na žalobce se vztahují povinnosti uvedené v zákoně. Žalobce dodává vodu dalším subjektům, tedy provozuje vodovod a provozuje čistírnu vod, na kterou jsou napojeni do kanalizace další producenti odpadních vod, když platné povolení k nakládání s vodami bylo vydáno dne 19. 12. 2008 s tím, že žalobce tehdy prokázal, že je oprávněný k předmětnému vodnímu dílu, a to kanalizaci a čistírně odpadních vod.

K odvolání žalobce žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že snížil výši uložené pokuty na částku 20 000 Kč. Jinak se ztotožnil se skutkovými zjištěními a právním posouzením a závěrem krajského úřadu o tom, že žalobce porušil povinnost dle § 36 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích a dopustil se tak správního deliktu dle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích. Žalovaný uvedl, že nekompletnost či nesprávnost údajů v majetkové a provozní evidenci, která je mu předávána, jde pouze k tíži vlastníka dotčeného vodovodu a kanalizace. Krajský úřad posoudil správně „Výrobní

základnu XX, inženýrské sítě“ jako vodní dílo, neboť povolení bylo vydáno příslušným vodoprávním úřadem jako stavba vodních děl dle tehdejší terminologie vodohospodářských děl podle § 9 a § 38 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách. Je-li společnost Pilkington zařazená do výčtu dalších odběratelů vody, nemá to žádný vliv na rozhodnutí o podstatě věci, neboť je-li na vodovod pro veřejnou potřebu připojen jiný vodovod jiného vlastníka, který sám o sobě nesplňuje kvantitativní vymezení vodovodu pro veřejnou potřebu dle § 1 odst. 3 a 4 zákona o vodovodech a kanalizacích stává se vodovodem pro veřejnou potřebu i v případě, kdy na něj nebude při pojení žádný odběratel, což lze analogicky stáhnout i na vymezení kanalizace pro veřejnou potřebu. Společnosti XX pak bylo vydáno povolení k provozování vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu krajským úřadem dne 7. 6. 2011. Žalovaný s ohledem na to, že uložení pokuty má mít v daném případě zejména funkci preventivní, snížil výši pokuty ke spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí na částku 20 000 Kč.

V. Posouzení soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního vztahu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

K projednání podané žaloby soud nařídil ústní jednání, při kterém žalobce i žalovaný setrvali na svých stanoviscích. Žalobce doplnil, že u soudu je vedeno další řízení v obdobné věci, je vedeno třetí správní řízení o uložení pokuty. Podle něj jde o cílený koordinovaný postup se společností XX, o čemž svědčí i to, že žalobci byl touto společností předložen návrh smlouvy na úrovni provozovatelů – dohody o úpravě vzájemných vztahů a povinností mezi dvěma vlastníky provozně souvisejících vodovodů, kterým žalobce navrhoval doplnit dokazování. Tomuto návrhu soud nevyhověl, neboť důkaz se týká skutečností nastalých až po vydání napadeného rozhodnutí, přičemž soud vychází ze skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu. Nadto zjištění, zda se jedná o koordinovaný postup (k prokázání této skutečnosti žalobce provedení dokazování navrhoval) není pro rozhodnutí soudu s ohledem na uplatněné žalobní body relevantní. Žalobce uvedl, že vodu dalším subjektům dodává se souhlasem provozovatele veřejného vodovodu.

Žalovaný opět zdůraznil, že žalobce se jako vlastník veřejného vodovodu a kanalizace přihlásil. Jednalo se o vnitřní vodovod v rámci průmyslového areálu a jednotlivé subjekty, které části potrubí odkupovaly, které nebyly kdysi samostatnými vodovody, si toto neuvědomovaly, ale vodovody se staly samostatnými v důsledku rozdělení. Připustil, že označení kanalizace v rozhodnutí z roku 1977 je místy rozporuplné, ale není sporu o tom, že kanalizace byla označena za vodní dílo. Areálová kanalizace pak není právním termínem.

V průběhu ústního jednání bylo do správního spisu založeno zvětšené zakreslení situace v místě se zakreslením potrubí, které bylo již součástí správního spisu jako příloha přípisu žalovaného ze dne 27. 7. 2011. K zákesu inženýrských sítí žalobce podotkl, že z něj vyplývá zakreslení odběrného místa, za ním je část potrubí již přípojkou, sám žalovaný potrubí na výkresu označuje jako vodovodní přípojku, a ta se nikdy nestala součástí vodovodu. Označení kanalizace v části jako veřejné pak neodpovídá označení potrubí jako

kanalizační přípojky v povolení vodohospodářského orgánu. Žalovaný k nákresu uvedl, že do čistírny odpadních vod nemůže ústít přípojka, něco takového ze zákona není možné. Pokud by potrubí a čistírna odpadních vod sloužila jen žalobci, pak by se nejednalo o veřejnou kanalizaci, ale protože jsou na ni napojeny dva další subjekty, jedná se o kanalizaci pro veřejnou potřebu.

Na úvod je třeba odmítnout námitky žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Výrok rozhodnutí žalovaného je srozumitelný, je z něj patrné, čeho se rozhodnutí týká a jak žalovaný ve věci rozhodl, výrok pak není v rozporu ani s odůvodněním rozhodnutí. Žalovaný sice výslovně podrobně nereagoval na každou dílčí odvolací výtku žalobce, ale rozhodnutí (společně s rozhodnutím prvostupňovým, s nímž tvoří jeden celek) je opřeno o popsání skutkového stavu, jehož podklady z odůvodnění obou správních rozhodnutí vyplývají, z rozhodnutí je seznatelné jak vcelku o odvolacích námitkách žalovaný uvažil, jakými úvahami byl při posouzení věci veden.

Podstatou sporu v dané věci je posouzení, zda na žalobce dopadají povinnosti vlastníka vodovodu a kanalizace podle § 35 odst. 6 zákona o vodovodech a kanalizacích, podle něhož *vlastník vodovodu nebo kanalizace, popř. provozovatel, pokud je k tomu vlastníkem zmocněn, je povinen každoročně nejpozději do 30. června kalendářního roku způsobem uvedeným v odst. 8 zveřejnit úplné informace o celkovém vyúčtování všech položek výpočtu ceny podle cenových předpisů pro vodné a stočné v předchozím kalendářním roce.* Nezveřejnění informace dle citovaného paragrafu právnickou osobou je správním deliktem podle § 33 odst. 2 písm. d) citovaného zákona, za něj lze podle odst. 9 tohoto ustanovení uložit pokutu do 500 000 Kč.

Obrana žalobce stojí na tvrzení, že areálový vodovod a areálová kanalizace, resp. přípojky a část čistírny odpadních vod, kterou provozuje, nespádají pod režim vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu. Správní orgány naopak dovozují, že žalobcem vlastněný vodovod a kanalizace a čistírna odpadních vod slouží také pro potřeby dalších odběratelů, jsou napojeny na veřejný vodovod, resp. slouží k odvádění odpadních vod dalších subjektů, jsou vodními díly, proto je třeba považovat za veřejné.

Části inženýrských sítí, které žalobce nabyt na základě kupní smlouvy ze dne 21. 2. 2008 od společnosti Likanavata, s.r.o. jako příslušenství kupovaných nemovitostí (budov a pozemků), byly vybudovány v 70. letech a následně kolaudovány v 80. letech 20. století, a to společně se stavbou čistírny odpadních vod pro XX – XX, potud mezi účastníky sporu není. Dle povolení Sč KNV Ústí nad Labem ze dne 5. 8. 1977, bezesporu vydaného vodohospodářským orgánem v souladu s tehdy platným ustanovením § 38 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, sloužila povolená stavby čistírny odpadních vod uvedenému výrobnímu areálu. Inženýrské sítě, jež byly povoleny současně s čistírnou odpadních vod (žalobce se mýlí, pokud dovozuje opak), nejsou ve výroku rozhodnutí blíže specifikovány, rozhodnutí v tomto směru odkázalo na projektovou dokumentaci a předchozí územní rozhodnutí. Účelem povolené stavby čistírny odpadních vod a inženýrských sítí bylo dle „předložené projektové dokumentace“ zcela zřejmě „odkanalizování provozní budovy“, a to splaškovou kanalizační přípojkou z kameninových trub, jež byla dimenzována i pro připojení dalších objektů; zároveň pro odvádění dešťových vod z veškerých zpevněných ploch objektů ZRUP a odvodnění provozní budovy byla povolena dešťová kanalizace s tím,

že na hlavní sběrač budou vysazeny odbočky pro připojení dalších objektů realizovaných v dalších etapách s tím, že potrubí bude zaústěno do obtokového příkopu odkaliště. Povolení hovořilo o tom, že pitná voda pro výrobní areál bude převedena ze zásobního řadu Lipka a zakruhována na vodovod UD k.p. Hamr s tím, že bližší popis a charakter vodovodního potrubí z rozhodnutí vyčíst nelze. Kolaudačním rozhodnutím ze dne 17. 7. 1981 pak bylo povoleno užívání povolených staveb, tj. i zmíněných inženýrských sítí k účelu, pro který byly vybudovány. Z uvedeného zcela zřejmě plyne, že ať již potrubí sloužící k převedení pitné vody, či čistírna odpadních vod a kanalizační přípojka a dešťová kanalizace sloužily (byly povoleny a následně kolaudovány) výrobnímu areálu XX. Ze shora zmíněné kupní smlouvy, jakož i z tvrzení žalobce, podpořeného skutečnostmi uváděnými XX. ve sdělení ze dne 20. 6. 2011 plyne, že k privatizaci a rozprodeji výrobního areálu ZRUP došlo postupně, což připouštěl i žalovaný při ústním jednání, kdy uvedl, že jednotlivé subjekty si odkupovaly části potrubí, když původně se jednalo o vnitřní vodovod v rámci průmyslového areálu.

Byť se tomu žalovaný bránil, soud se žalobcem souhlasí, že se v daném případě jednalo o tzv. areálový vodovod či přípojku a areálovou kanalizaci s čistírnou odpadních vod. Přestože tyto právní pojmy nedefinují ani právní předpisy dříve platné, ani zákon o vodovodech a kanalizacích, jsou užívány v odborné literatuře a hovoří o nich také důvodová zpráva k zákonu č. 76/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, a to ve zvláštní části vztahující se k ustanovení § 3a zákona o vodovodech a kanalizacích, jehož se dovolává žalobce. Důvodová zpráva mimo jiné uvádí: „*Ustanovení uvádí možnost řešení také pro případy takzvaných areálových vodovodů...*“ a hovoří v této souvislosti i o řešení ve vztahu ke kanalizaci. Také je třeba zmínit, že ačkoli právní předpisy platné v době vybudování čistírny vod a inženýrských sítí pojmy areálových vodovodů a kanalizací nedefinovaly, upravovaly jejich režim odchylně, což ostatně zmiňuje také shora cit. důvodová zpráva. Takové přípojky (ač dle § 38 odst. 2 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, jinak nebyly vodohospodářskými díly), jestliže sloužily výrobním objektům či skupině objektů, které vyžadovaly vlastní rozvodné sítě, byly zákonodárcem zařazeny výslovně do režimu vodohospodářských děl, zároveň bylo definováno, že takové vodovody a kanalizace nejsou veřejnými.

Nyní již k posouzení otázky vodovodního potrubí ve vlastnictví žalobce jako veřejného vodovodu ve smyslu zákona o vodovodech a kanalizacích. Předně je třeba uvést, že žalobce nelze automaticky považovat za vlastníka vodovodu pro veřejnou potřebu jen proto, že dle § 5 zákona o vodovodech a kanalizacích vyplnil majetkovou a provozní evidenci, kterou se dle správních orgánů jako vlastník veřejného vodovodu přihlásil. Nelze totiž nevidět, že žalobce od počátku zastává názor, že vlastníkem veřejného vodovodu není a údaje v evidenci uvedené nejsou správné a ohlašovací povinnost splnil pod hrozbou sankcí (viz žalobcová obrana ze dne 4. 1. 2012 proti výzvě k doložení plnění povinností podle zákona o vodovodech a kanalizacích, kdy mj. uváděl, že v areálu není možné, aby na jeho vodovodní potrubí byli napojeni trvalí obyvatelé). Opačným výkladem by pak bylo možné dospět k absurdnímu závěru, že subjekt, který svou ohlašovací povinnost a majetkovou a provozní evidenci nevyplní, takovým vlastníkem vodovodu či kanalizace pro veřejnou potřebu není. Posouzení vodovodního potrubí žalobce jako veřejného vodovodu závisí na tom, zda je lze považovat za veřejný vodovod dle příslušných ustanovení zákona

o vodovodech a kanalizacích. Shodně lze konstatovat ve vztahu ke kanalizaci a čistírně odpadních vod.

Dále je nutno oponovat závěrům správních orgánů, které hovořily zásadně o vodovodu, a na jeho charakter usoudily z nezbytnosti jeho užívání pro ostatní nemovitosti a napojení na veřejný vodovod XX Podle § 2 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích je vodovod *provozně samostatný soubor staveb a zařízení zahrnující vodovodní řady a vodárenské objekty, jimiž jsou zejména stavby pro jímání a odběr povrchové nebo podzemní vody, její úpravu a shromažďování. Vodovod je vodním dílem.* Vodovodní přípojka je naproti tomu definována v § 3 odst. 1 cit. zákona jako *samostatná stavba tvořená úsekem potrubí od odbočení z vodovodního řadu k vodoměru, a není-li vodoměr, pak k vnitřnímu uzávěru připojeného pozemku nebo stavby. Odbočení s uzávěrem je součástí vodovodu. Vodovodní přípojka není vodním dílem.* Na tomto místě je zdůraznit, že charakter stavby jako vodního díla se odvíjí od toho, o jaké vodovodní potrubí, řad, objekt se jedná, nikoli naopak, tedy, že je-li stavba povolena jako vodní (dříve vodohospodářské) dílo, musí se jednat o vodovod dle § 2 odst. 1 cit. zákona.

Ze situačního nákresu zakreslení vodovodního potrubí, vodovodních přípojek (příloha k přípisu žalovaného ze dne 27. 7. 2011) a především z kupní smlouvy o dodávce pitné vody uzavřené žalobcem se společností XX doplněné zakreslením odběrného místa plyne, že žalobce odebírá pitnou vodu ve vodoměrné šachtě s umístěním vodoměru před areálem XX. Z uvedené kupní smlouvy je nutno dovodit souhlas dodavatele pitné vody k dodávce pitné vody z odběrného místa i pro další nemovitosti než žalobcovy, když dodavatel se zavázal k dodávce pitné vody také na připojené nemovitosti zapsané v k. ú. Noviny pod Ralskem na st. p. č. 159, 188, 208 (pozn. soudu ve vlastnictví XX dle mapy a zakreslení inženýrských sítí), st. p. č. 209, 210, 494/14 (pozn. soudu ve vlastnictví Jaroslava Trundy), 694/20 část a pozemek p. č. 694/7, v tomto směru vycházel žalovaný z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Žalobce je tak vlastníkem části vodovodního potrubí až za odběrným místem, kde je umístěn vodoměr. Jedná se tak o případ tzv. sdružené vodovodní přípojky v důsledku předchozí existence areálového vodovodu, nikoli o případ vodovodu z důvodu napojení dalších odběratelů. Argumentace veřejnou povahou vodovodu z důvodu napojení na veřejný vodovod společnosti XX je tak nepřijatelná.

Právě na tyto případy směřuje ustanovení § 3a zákona o vodovodech a kanalizacích, jak uvádí také důvodová zpráva k novelizaci zákona o vodovodech a kanalizacích k tomuto ustanovení. Ostatně i sám žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že aplikace ustanovení § 3a cit. zákona a čl. II odst. 1 přechodných ustanovení zákona č. 76/2006 Sb. přichází v úvahu tehdy, pokud by mj. souhlas s redistribucí vody byl dán. Jak soud uvedl shora, správní orgány přehlédly, že dodavatel pitné vody XX žalobci souhlas s redistribucí vody dal (byť si toho následně patrně nebyl vědom, jak plyne z jeho vyjádření 20. 6. 2011). Obsahem správního spisu pak není doložen opak, neplyne z něj rovněž, že by se podmínky odběru pitné vody změnily, odběrné místo a vodoměr byly jinde apod. Uváděl-li žalovaný při ústním jednání, že na žalobce je připojeno i více odběratelů, není zřejmé, na základě jakých podkladů (kromě žalobcem, dle jeho tvrzení, nesprávně vyplněné evidence) k tomuto zjištění žalovaný dospěl. A jak žalobce namítá, dle § 3a odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích v případě žalobce postupováno nebylo, rozhodnutí vodoprávního úřadu o změně charakteru vodovodního potrubí z důvodu jeho charakteru jako provozně souvisejícího vydáno nebylo.

Opírají-li se správní orgány o skutečnost, že všechny inženýrské sítě byly povoleny jako vodní díla, není podle soudu toto, tj. že přípojka pro dodávku pitné vody do průmyslového areálu byla povolena jako vodohospodářské dílo, určující pro posouzení předmětné sdružené přípojky jako vodovodu pro veřejnou potřebu. Podle tehdy platného § 38 odst. 2 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, ve spojení s § 1 písm. a) a b) vyhlášky č. 29/1975 Sb., o vodovodních a kanalizačních přípojkách, které se považují za vodohospodářská díla, byly vodovodní přípojky z veřejných vodovodů považovány za vodohospodářská díla, jestliže sloužily k dodávání vody do výrobních objektů průmyslových a zásobujících vodou skupinu objektů, pokud jejich zásobování vyžaduje výstavbu vlastního systému rozvodných řadů. Takové vodovody k samostatnému zásobování vodou jednotlivých závodů, objektů a zařízení nebyly dle § 1 odst. 3 vyhlášky č. 144/1978 Sb., o veřejných vodovodech a veřejných kanalizacích, součástí veřejného vodovodu, ač byly povoleny jako vodohospodářské dílo.

Soud tak uznal důvodným žalobní bod, podle něhož žalobce není vlastníkem vodovodu pro veřejnou potřebu. Krajský úřad i žalovaný pochybili, pokud žalobce za vlastníka takového vodovodu pro veřejnou potřebu považovali, a toto pochybení mohlo mít vliv na rozhodnutí o uložení správní sankce za porušení povinností dle § 36 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, neboť pokuta byla žalobci uložena také za porušení povinností vlastníka vodovodu.

Ačkoli se na první pohled zdá, že situace v případě kanalizace by měla být posouzena obdobně, není tomu tak v důsledku vlastnictví (byť dle kupní smlouvy o převodu nemovitostí ze dne 21. 2. 2008) části čistírny odpadních vod. Tuto čistírnu odpadních vod žalobce částečně vlastní (nepochybně jímku na pozemku p. č. XX dle kupní smlouvy o převodu nemovitostí ze dne 21. 2. 2008), je vlastníkem kanalizačního potrubí (byť ne všech jeho částí – není vlastníkem kanalizačního potrubí nacházejícího se na pozemku st. p. č. XX (ve vlastnictví XX opět dle mapy ve spojení se zakreslením kanalizace a čistírny odpadních vod), do něhož jsou odváděny odpadní vody dalších odběratelů, tomuto skutkovému závěru se žalobce nikterak nebránil. Rovněž není sporu o tom, že žalobce čistírnu odpadních vod provozuje, a to na základě povolení k vypouštění odpadních vod ze dne 19. 12. 2008, č. j. MUCL/87684/2007. Není rozhodné, že povolení bylo žalobci vydáno k vypouštění vod z biologické čistírny, nikoli z veřejné kanalizace, takové zvláštní povolení jen pro vypouštění odpadních vod z veřejné kanalizace zákon č. 254/2001 Sb., o vodách, v ustanovení § 8 nepředvídá.

Čistírna odpadních vod je dle § 2 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích zahrnuta do souboru staveb tvořících kanalizaci. Podle tohoto ustanovení je kanalizace *provozně samostatný soubor staveb a zařízení zahrnující kanalizační stoky k odvádění odpadních vod a srážkových vod společně nebo odpadních vod samostatně a srážkových vod samostatně, kanalizační objekty, čistírny odpadních vod, jakož i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizace. Odvádí-li se odpadní voda a srážková voda společně, jedná se o jednotnou kanalizaci. Odvádí-li se odpadní voda samostatně a srážková voda také samostatně, jedná se o oddílnou kanalizaci. Kanalizace je vodním dílem. Jedná se o věc hromadnou (analogicky dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. 22 Cdo 944/2007), u které zákon předvídá, že jejich vlastníky mohou být různé*

subjekty. Povinnosti, které zákon o vodovodech a kanalizacích ukládá vlastníkům kanalizace, je třeba vztáhnout na všechny vlastníky staveb a objektů, které kanalizaci tvoří, nikoli snad pouze na ty, jež jsou vlastníky takového celého provozně samostatného souboru staveb a zařízení. Je-li tedy žalobce vlastníkem části a nepochybně provozovatelem celé čistírny odpadních vod, do které jsou odváděny i odpadní vody jiných odběratelů, dopadají na něj povinnosti vlastníka kanalizace pro veřejnou potřebu.

Kanalizační potrubí ve vlastnictví žalobce, kterým jsou jím produkováné odpadní vody a odpadní vody dalších odběratelů odváděny do čistírny odpadních vod, je pak třeba posoudit dle § 2 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích ve spojení s § 1 písm. g) prováděcí vyhlášky č. 428/2001 Sb. jako stokovou síť odvádějící odpadní vody do čistírny odpadních vod; nelze jej vztáhnout pod definici kanalizační přípojky ve smyslu § 3 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích. Tento stav nemůže zvrátit ani skutečnost, že žalobce nevlastní soustavu kanalizačních přípojek, jak namítá. Rovněž ani dobrá víra žalobce o tom, že není vlastníkem veřejné kanalizace, založená na tom, že v době, kdy nemovitosti včetně příslušenství nabýval, na čistírnu odpadních vod od třetích osob přitékalo menší množství vod, není pro posouzení charakteru čistírny odpadních vod a do ní zaústěné kanalizace, podstatná. Rozhodné je posouzení objektů dle relevantních ustanovení zákona o vodovodech a kanalizacích, v tomto směru soud shledal posouzení otázky vlastnictví kanalizace pro veřejnou potřebu v souladu se zákonem.

VI. Závěrečné posouzení a náklady řízení

Jak již bylo řečeno, soud shledal žalobní námitky z části důvodnými, proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení dle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť žalovaný i krajský úřad nesprávně vycházeli při uložení pokuty dle § 33 odst. 2 písm. d), odst. 9 zákona o vodovodech a kanalizacích z toho, že žalobce také porušil povinnosti vlastníka veřejného vodovodu dle § 35 odst. 6 cit. zákona, když nepřihlédl k tomu, že pitná voda je dalším odběratelům žalobcem předávána se souhlasem dodavatele pitné vody a jedná se tako o sdruženou přípojku a vnitřní vodovody.

Soud rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s., v němž bude tento správní orgán vysloveným právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Rozhodne tak znovu o odvolání žalobce ve věci uložení pokuty za správní delikt, vycházející z toho, že žalobce není vlastníkem vodovodu pro veřejnou potřebu, ale jen vlastníkem kanalizace a čistírny odpadních vod pro veřejnou potřebu, a to v intencích § 90 správního řádu.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků, dále odměnou právního zástupce

za 3 úkony právní služby ve výši 5 100 [2 úkony právní služby po 2 100 Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby; odměnu za podání repliky soud nepovažoval za účelně vynaložený náklad, neboť v ní žalobce jen opakoval dílčí argumenty z žaloby) dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, a to v souladu s č. II vyhl. č. 486/2012 Sb.; dále 1 úkon právní služby po 3 100 Kč (ústní jednání) dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2013], náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 paušály po 300 Kč za 3 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), náhradou za promeškaný čas ve výši 500 Kč [za 5 půlhodin promeškaného času dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2013] a částkou 1 827 Kč odpovídající příslušné 21 % DPH z odměny a příslušných náhrad v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s., celkem tedy 13 717 Kč. Soud uložil žalovanému správnímu orgánu, aby vyčíslené náklady řízení žalobci nahradil v přiměřené lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho právního zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 22. května 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová, v.r.
předsedkyně senátu